

2.12. alkaa adventin aika. Silloin laulamme kirkossa tuttua virttä: ”Nyt sytytämme kynttilän, se liekkiin leimahtaa, me odotamme Jeesusta, seimessä nukkuvaa.” (VK 13:1)

Adventtikynttilöiden käyttö tuli Suomeen 1900-luvun alkupuolella naapurimaastamme Ruotsista. Adventtiaika kertoo, että suuri juhla lähestyy. Jokaisena adventtisunnuntaina sytytetään yksi kynttilä enemmän. Näin valon määrä kasvaa, mitä lähemmäs joulua tullaan.

Jouluna maailman valo, Jeesus, tuli kerran ihmisten keskelle. Hän tuo valon myös minulle ja sinulle. Ensimmäisenä adventtina lauletaan myös virsikirjan ensimmäistä virttä, Hoosiannaa. Siihen mekin saamme yhtyä.

Joulu on rauhan ja rauhoittumisen aikaa. Kun sytytämme toisena adventtina kynttilän, kirkossa liturginen väri on vaihtunut violettiin ja se on sama seuraavina adventtisunnuntaina. Violetti väri kertoo odotuksesta, valmistautumisesta, itsetutkistelusta ja katumuksestakin.

Maailmaamme odottaa rauhaa samoin kuin sisimpämme sitä kaipaa. Toinen adventtisunnuntai muistuttaa meitä, että rauha tulee vielä, kun Jeesus tulee kerran takaisin maan päälle.

Kolmantena adventtina seurakunta kohtaa Johannes Kastajan, joka kehottaa valmistamaan tietä saapuvalle kuninkaalle. Miten tekisin tänään tien Kuninkaalleni? Miten raivaisin ne esteet, jotka näyttävät olevan Kuninkaan tiellä luokseni? Kuinka hänen pitäisi puhua minulle, että kuulisin, mitä esteitä on tielläni?

Neljäntenä adventtina kohtaamme viimeisillään raskaana olevan Marian. Vauvan syntymä on lähellä. Olo on jo tukala ja edessä on vaivalloinen matka Betlehemiin veroasioissa.

Odotuksen täytyminen on joskus ponnistelun takana. Lapset ponnistelevat, että jaksavat odottaa, me aikuiset käymme omat ponnistelumme. Ja jossain vaiheessa on aika hellittää ja vain olla. Tässä on nyt hyvä, enempää ei tarvitse. Kaikki on jo valmista.

”Nyt syttyy neljäs kynttilä. Jo joulukuu sarastaa. Me odotamme Jeesusta, hän kaikki pelastaa.” (VK 13:4)

Siunattua adventin aikaa

Pastori Päivi Liukkonen